



הגדה של פסח





שוב היום חורין הייתי,
בעמים קרני תלום!
אדמתי לאני הצמחת
שמי שמים טהרו.

תלכדה עם שבט שבט,
נתאחזה לגאלה!
תחלתי לעד קונות
הררי בצות עולם.

עשואות גבהים הדלקתי
קול אקרא ולא אשתק -
אל אפסי גלות צדחת
אל קצוי זכר לחוק.

לא אחשך, איעוקה: חושה!
החלץ ושובה, אח!
שחרו שחר, אור מקדם, -
וישראל גבורה דרד!

קול גדול אקראה שבעו!
קול אחים כקול תקווה!
בקר הוד כול הפציע -
אור עגה בקמה!

שוב עמי חורין הית,
גם חדישת עצורים.
כלורתך ירק לובשת
שמי שמים עתרים!



בְּהַלֵּל וּבִשְׁאוֹרִים

בְּהַלֵּל וּבִשְׁאוֹרִים
קָדְצוּ לִיל הַשְּׁאוֹרִים!
סוּבְּבֵי עֵדָה רְקוּעַ
לִיל הַתְּקַדֵּשׁ-חַג הַזִּפְוִעַ
לְקִרְאָתוֹ שֶׁשִׁינן זְרוּעַ
בְּהַלֵּל וּבִשְׁאוֹרִים.

כֹּל דְּכַפֵּינן - בְּרוּךְ בּוֹאֵד!
כֹּל דְּצִרְוֵךְ - הֵן פֶּה בִּיתְד!
בְּכֹל כּוֹס זֹצֵץ הַיַּיִן
מִשְׁמַחָה תִּזְהֵר כֹּל-עֵינן
זֶה הַלֵּיל מִהַ זְשִׁתְּנָה?
מִהַ צִּרְזֵן הַרְזְנָה?
זֶה הַלֵּיל יֵשׁל חֲרוּתְנָו!
זֹאת הִיא רִצְת גִּילְנָו!
הִבֵּה זְקָדָם חֲנָנָו
בְּהַלֵּל בְּשִׁיר-יְשׁוֹרִים.

שיר השירים אשר לשלמה

קומו לך רעותי ופתי
 ולכי לך: כי הנה הסתוו
 עבר הגשם חלף חלף לו:
 הנצנים נראו בארץ עת הזמיר
 הגיע וקול הדבור נשמע
 בארצנו:



התאנה חננה פגיה והגפנים
 סעודו נתנו ריח

קומו לך רעותי ופתי ולכי לך:
 היושבת בגבעת חברים מקשיבים לקולך
 השמיעונו: ברח דודי ודמה לך לצבי או
 לעפר האילים על הרי בשנים:

הגשם חלף חלף לו,
 עננים התפזרו ואינם
 השדות פוריקים וישגשגים

הַמִּיטֵה לַיּוֹל פֶּסַח

כָּל הָעוֹלָם בְּלוֹ אֹמֵר הַלֵּל.

כִּי בַלֵּילָה הַזֶּה
אוֹצְרוֹת טָלָיִם
נִפְתְּחִים :



טל צוה שעה טובה ומעשרות
פרי והארץ לגאון ולתפארת

בטל

טל עופר על ארץ ברוכה
מפני שמיין שבענו ברכה

בטל

טל שובע מלא אסמינו
גן רון שימינו

בטל

טל ועסים צוף זהרורים
זבחה נצעים וקול ציון

בטל

זַי מוֹכֵן וְיִזְמֵן
לְקִיּוֹם מִצֵּיזָה כּוֹס רֵאשִׁיזוֹן
יֵל אַרְבַּע כּוֹסוֹת
בְּשֵׁם כֹּל יִשְׂרָאֵל



וְכֹר

אֶת הַיּוֹם הַזֶּה

אֲשֶׁר יֵצְאוּתֶם

מִמִּצְרַיִם

מִבַּיִת עֲבָדִים:

חמא

לְחַמָּא עֵינָא דִּי אֲכָלוּ
אֲבֵהֲתַנָּא בְּאַרְעָא דְמִצְרַיִם.
כָּל דְכָפִין יִירֵתִי וַיִּיכַל.
כָּל דְצָרִיק יִירֵתִי וַיִּפְסַח.
הַשְׁתָּא אָנוּ. לְשָׁנָה הַבָּאָה
כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי חוֹרֵין
בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל:

מדה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמִצֵּה,
וּבְהַלֵּילָה הַזֶּה כָּל מִצֵּה:
שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שֶׂאֵר יִרְקוֹדֵי,
וּבְהַלֵּילָה הַזֶּה כָּל מְרוֹר:
שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבֵין וּבֵין מְסֻבִּין,
וּבְהַלֵּילָה הַזֶּה גָּלוּ מְסֻבִּין:

עבודים היינו לפרעה מצרים

1 אפלו כלנו חכמים, כלנו גבונים,
כלנו יודעים את התורה -
מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים.

מצוה עלינו לספר ביציאת
מצרים וכל המרב - לספר
ביציאת מצרים. הרי זה משבוח:

פסח!

עם שומר בעשך אלפי שנים את
יום צאתו מבית עבדים. מאבות אל בני, דרך
כל הדורות, ממסר דבר יציאת מצרים כזכרון אישי אשר
אינו מחוץ ואינו ידעה, בכל דור ודור תיב אדם לראות
אם עשנו כאלו הוא יצא ממצרים. אין לך שוא של
הכרה היסטורית מרוחקת, ואין לך התמזגות של חוץ
וכלל - ברחבי דור העולם ובעמקי הדורות גדולה מאשר
בצו פדגוגי עדיין זה.

בכל דור ודור

והיב אדם לדאות אור עצמו
לא לוי — הוא יצא במצרים

ול שפורים הוא הלילה הזה
שפורים לכל בני ישראל
לדורותם



בביתו

מעט ירדו אבותינו מצרימה
ויפת ווסף וכל אחיו וכל הדור
ההוא ובני ישראל פרו וישלצו וירבו ויעצמו
בנאד נאד, ורובלא דארץ אותם
ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא
ידע את ווסף ויאמר אל עמו:

הזה

עם בני ישראל רב ועצום מעשו הזה
נתחננה לו, פן ירבה, ויהיה כחקראנה
בלחמה ונוסף גם הוא על שונאיו ונלחם בהם
ועלה מן הארץ. ושינו עליו שרו פסיו למען עשותו
בסבלותם ויעבדו מצרים את בני ישראל אל
בפנד.

וכאשר יענו אותו בן ירבו וכן יפרץ

ועו פרעה לכל עמו לאמר: כל-הבן הוליד
היארה תשליכהו, וכל-הבת תחיון.

ועו פרעה ביום ההוא את האנשים בעם ואת
אשתו לאמר: לא תאספון לתת חבן לעם לבן
הלבנים כתעול שלשים. הם ילכו וקושישו להם
חבן ואת-מתכת הלבנים אשר הם עושים
תעול שלשים תשינו עליהם. לא תגרעו בעמנו
כי-רפוס הם. תרבו העבודה על האנשים ויעשו
בה, ואל ישעו בדברי-שקר.

1 יפץ העם בכל-ארץ מצרים לקושיש קיש לחבן

1 האנשים אצו לאמר:

כלו מעשיכם דברי-יום ביום כאשר ברוח החבן!

1 ובאו שטריו בני ישראל ויצעקו אל פרעה לאמר:

חבן אין נתן לעבדיך

ולבנים אופרים לנו, יעלו!

והנה עבדיך עבדים

1 לאמר: גרפים אתם גרפים!
ועתה לט עבדו, וחבן לא נתן לכם!

וַיְהִי בַיָּמִים הָהֵם, וַיִּגְדֹּל
 פִּיטוֹ, וַיֵּצֵא אֶל אָמִינוּ וַיֵּלֶךְ בְּסֶבְלֹותָם.
 וַיִּבְקֹשׁ פִּרְעֹה לַחַדֵּשׁ אֶת פִּיטוֹ, וַיַּגְדִּיל
 פִּיטוֹ וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ מִדְיָן וַיִּהְיֶה רוֹעֵה אֹת
 צֹאן יִתְרוֹ הַחֹזֵן. וַיִּצְנֶה אֶת הַצֹּאן אַחֲרֵי
 הַמִּדְבָּר, וַיֵּרָא אֵל ה' הַאֱלֹהִים חֹרֵב. וַיֵּלֶךְ
 מִצֹּאן יִתְרוֹ אֵלָיו בְּלִבְתֹּאֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה, וַיֵּלֶךְ
 וַיִּדְעֵה הַסֵּנֶה בּוֹעֵר בְּאֵשׁ וַדְּסָה אִיגַעוֹ אֶכְלֵ
 וַיֵּאמֶר פִּיטוֹ: אֲסוּרָה צֹא וְאֵלֶּיךָ אֵל
 הַמִּדְבָּר וַיִּגְדֹּל וַיִּהְיֶה

**הַסֵּנֶה בּוֹעֵר בְּאֵשׁ
 וַדְּסָה אִיגַעוֹ אֶכְלֵ**



ויקרא

אליו אלהים מתוך
 הסנה ויאמר משה משה ויאמר הווי:
 ויאמר יהוה ראה ראיתי את עני-עמי
 אשר במצרים ואת צעקותם שמעתי
 מפני נגשיו כי ידעתי את-מכאביו:
 ועתה לכה ואשלחך אל-פרעה
 והוצא את-עמי
 בני-ישראל



לד

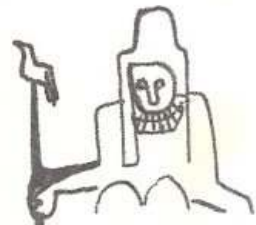
בא מצרימה, ונאת אל הדעצים
 והאפליים, אל כל האנושים והדכאים
 ואמרת אליהם כי עבדים הם - והם לא
 יבנו, כי אפליים הם - והם לא ידעו, וכי גדול עינים
 וגדולים מכאוביהם זערא לחצם - והם לא יאמינו.
 ופקחת את עיניהם בחזק יד על כל לחצם, על כל
 עינים - ונאלת אותם. ועם לב יפשיך אחריך חקרב
 אחיק, והיית לאג הפון אדם לב וללאש אב-טיו,
 ועשית מן החולעים - אדם, וכן האדם - עם.
 ובעפרות חול - ארץ.

שְׁלַח אֶת עַמּוֹ

בַּיּוֹם, בַּיּוֹם, צִוָּה פְּרַעֲוִי:
 שְׁלַח זֶה אֶת עַמּוֹ!
 בְּצִוּוֹת הָאֵל אֲמַר זֶה לוֹ:
 שְׁלַח זֶה אֶת עַמּוֹ!
 קוֹנֵה, לֶךְ זֶה
 אֶל כְּבֹד-הַלֵּב הָרֹעַ,
 צִוּוֹ לוֹ בַּיּוֹם:
 שְׁלַח זֶה אֶת עַמּוֹ!



בַּיּוֹם, בַּיּוֹם, צִוָּה אֶת דָּבָר שְׂדֵי:
 שְׁלַח זֶה אֶת עַמּוֹ!
 וְלֹא - אֲכַד בְּבִכּוֹתַי,
 שְׁלַח זֶה אֶת עַמּוֹ!
 שְׂרָעַע זֶה, זֶה הוּא,
 זֶה הוּא בְּצִוּוֹת הָאֵל;
 הַבָּהּ, שְׁלַח זֶה
 שְׁלַח אֶת יִשְׂרָאֵל!

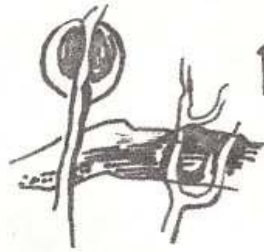


הַיּוֹם, יִשְׂרָאֵל לִיָּם,
 שְׁלַח זֶה אֶת עַמּוֹ!
 טַבְעוּ בְּצִוּוֹת עַם רִכְבָּם;
 שְׁלַח זֶה אֶת עַמּוֹ!
 זֶה הוּא (זֶה הוּא) סוֹף
 כְּבֹד-הַלֵּב הַזֶּה;
 כְּבֹד (כְּבֹד), כֵּן
 תַּמּוּד וְאֲבָדוּ!

ואלו עשר מכור ושלכן המצרים :



שחין



דם



ברד



צפרודע



ארבה



כעס



חשך



ערב



מכות
ברוח



דבר

כפיהודיה היה עותן בהם ספנים :
דצ"ך ער"ש באו באו ז"ב

ויהי בחצי הלילה

ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים
ותהו צעקה גדולה במצרים ויקרא פרעה
לפשה ולאמרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמיו

היום אתם יוצאים בחדש האביב

ויסעו בני ישראל מרעמסס סבחה כלש-מאות
אלף רגלי, וגם יערג רב עליה אתם וצאן בקר מקנה
בבד מאד.

היום אתם יוצאים בחדש האביב:

ויאפו את הבצק אשר הוציאו במצרים עגות
מצות כי לא חמץ, כי גרשו מצרים ולא
יכלו להתמהמה, וגם צידה לא יעשו להם.

היום אתם יוצאים בחדש האביב

ויהי בקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה
יהי בעצם היום הזה יצאו כל בני ישראל בארץ
מצרים על צבאותם.

היום אתם יוצאים בחדש האביב:

וַיִּגְדֹּל לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעַם

וַיִּמְכַר לִבְבֵּי פְרַעֲהוּ וַעֲבָדוּ אֶל הָעַם וַאֲמַרְתָּ: מַה זֹאת עָשִׂינוּ, כִּי שָׁלַחְנוּ אֶת יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם.

וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁגּוּ אוֹתֵיהֶם חֲזוֹנִים עַל הַיָּם.



מִן אוֹיֵב: אֲרֹדְךָ אֲשִׁיב, אֲחַלֵּק שְׁלָל, אֲמַלְאֵנִי זָפְטִי, אֲרִיזִן חֲרָבִי, תִּזְרִיעַנִי יָדַי, צִלְלוּ כַּעֲפֹרֹת בְּיַם אֲדִירֵיהֶם.



וַיָּבֹאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיבְשָׁה וְהַיָּם לָהֶם חֹמֶה מַיִמּוֹתָם וּמִשְׁמָאלִם: וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם כָּל סוֹס פְּרַעֲהוּ רֹכְבֵי וּפְרָשָׁיו אַל-תּוֹךְ הַיָּם: וַיִּשֶׁב הַיָּם לַפְּנֹת בָּקָר לְאִתְנֹו וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרָאֲתוֹ: וַיִּשְׁבּוּ הַיָּם וַיִּכְסּוּ אֶת-הָרֶגֶל וְאֶת-הַפְּרָשִׁים לְכָל חַיַל פְּרַעֲהוּ דֹבְאִים אַחֲרֵיהֶם בָּיִם לֹא-נִשְׁאָר בָּהֶם עוֹד אֶחָד: וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בִיבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:

והקח ברים והביאה
 אחות אהרן את הקדוש בידה
 והצאן לנגישתן אחריה



הקדוש
 והביאה

אשריה לוי כיגאה באד
 סוס ויכבו רמה בים

באותה שעה בקטו בלאכי השרת לו
 שורה לפני הקדוש ברוך הוא אמי ליום

מעשו ודי טובעים בים לפני
 ואתם אומרים שורה לפני

בן גלויאל היה אומר: כל שלא עפר שלשה דברים אלו
 בפסח לא יצא ידי חובתו ואלו הן: פסח, מצה ומרור

פסח שיהיו אבותינו אוכלים - על שום פדה?
 על שום שפסח הקדוש ברוך הוא על גבי
 אבותינו בגבו ארז מצרים.

מצה זו, שאנו אוכלים - על שום פדה?
 על שום שלא הספיק בלעם של אבותינו להחמין

ברוך זה, שאנו אוכלים, - על שום מה?
 על שום שעררו בעצרת את חיי אבותינו
 בעצרתם.

שבעת ימים מצות ואכלו: בראשון בארבעה
 עשר ויום לחיט בערב, עד ויום האחד ועשרים
 לחיט בערב, ולערתם את היום הזה לדורותכם
 חקת עולם.



בצאת ישראל מפצרים
 בית יעקב פעם לעז.
 היתה יהודה לקדשו
 ישראל מפצרתו:
 דגים ראה ויגס
 הורדן יסב לאחור.
 סהרים נקדו כאילים
 ובעות כבני-צאן:
 מה-לך הים כי תגס
 הורדן תסב לאחור.
 סהרים תנקדו כאילים
 ובעות כבני-צאן:
 כלפני ארון חולי ארץ
 כלפני אלום יעקב:

ויסעו כל עדת בני ישראל בעדבר למסעיהם
 ויצא שם העם לעינים, וילך העם על עשה
 ואמר: תנו לנו מים וישנה! למה סד העליתנו מעצרים
 למות אנו ואת בני ואם מקני בצמא?! ויאמר להם עשה
 ה'ן הסלע הזה וציא להם מים? וירם עשה א-ת
 ידו בך את הסלע במטהו פעמים, ויצאו מים רבים
 וישתה העדה ובעורם.

ב' עשה ה'קה על צור, במטה ה'קה על סלע
 ויצאו מנצי מים.

הפלא ופלא, אין סלה

ועשה ה'בוא גדי ונקרו הב'ט סלע

והיו קולו כמעין יד וצלול כמים

הפלא ופלא...

וקרנים צמחו לגדי, קרני צור, קרני סלע

ואגנים שבעים נגח בן ועבר באש, בעינים

הפלא ופלא...

והנה עוד גם כיום אל ישועון

אל צור, אל סלע

הגדי צרוד, קרנים יעלה באש, בעינים

הפלא ופלא, אין סלה

וידו העם כעמאנזים רע, ויבכו ויאמרו: בני יארליו
בשרי זכרתו את הדגה אשר זאכל בעצרוי
חזן! את הקשאים ואת האבטחים ואת הדוציר
ואת הבצלים ואת השוגים, ויעתה - זפישנו וישוה
אין כל...

ויעיאו דבת הארץ אשר תרו אותה לאמר:
... עי העם הישב בארץ והיערים
בצרות גדלות בארץ, והארץ ארץ אוכלת
וישביה היא, וכל העם אנשו עינות, ותו בעינותו
כתגיון... תתנה ראש ותשובה בער ומדה!

ע
פתו לעדה הרעה הזאת
אשר המה בלתיים? - בעדבר
הנה ופלו פגרוכם מבן עשרים
שנה ומעלה אשר הלייתם
וגיכם והיו רעים בבדבר
ארבעים שנה, למען עזותה
ולמען זכותה להיטבך
באחרותך.



קומו, הניע מדבר,

צאו מתוך השמים ;
 עוד הדרך רב עוד רבה המלחמה.
 רב לכם לנוע, לנוד בערבה -
 ולפעם פרושה דרך גדולה, רחבה.
 רק ארבעים שנה נתע בין ההרים -
 ובחול טענו ששים רבוא פגרים.
 אל-לא יעצרונו פגרי הנחשלים,
 שבעבדו אתם מתו, נפסה על-החללים !
 ירקבו בקלונם סדוחים על-צרותם,
 שבכתפם נשאו מפצרים אותם.
 ימתק לנו חלומם, חלום רב בעלים, שומים.
 דודים מלאי בשר רבים ועצומים.
 עוד היום או מחר יחליך רוח קדים
 עם העיט גופת אחרון העבדים.

קומו אפוא ידים! עזבו את השממה
 אך אל יעל קולכם, דרוס עז בדממה!
 פן צעדיכם ירגיז מדבר ונרדמיו -
 איש ואיש בלבבו ישמע הד פעמיו!
 איש בלבבו ישמע קול אלה דבר:
 לך! היום אל-ארץ חדשה אתה עבר!
 לא! לא לחם חלקל, שלו ודגן שמיים -
 לחם עצב וטאפל, פרו עמל ידים!
 לא! לא אהל וזהו ועלוות שהקים -
 בית אחר תבנה, אהל אחר תקים!
 כן מלבד המדבר תחת השמים,
 עוד לאה עולם גדול, רחב ידים.
 ומלבד ילל הישימון, דמי הציה -
 תרגש תחת שמשו ארץ יפה-פיה!

גוי מוכן ומזומן
 לקיים מצות פוס ישי
 של ארבע פסודות
 בשם כל ישראל

שלחן עורד



הַלְלֵי מִזְבֵּחַ וּבְזֵמַן לְקִיּוֹם מַצֹּת כּוֹס שְׁלִישִׁי

וּוְהִיא

שְׁעֵמֻדָּה לְאַבּוֹתֵינוּ וְלָנוּ.
שֶׁלֹא אֶחָד בְּלִבָּד עָמַד
עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ. אֵלֹא
שָׁבַר דָּוָר וְדָוָר עוֹמְדִים
עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ. וְהַקְדוּשָׁה
בְּרוּךְ-הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם:



בְּזִכְרוֹת חֲרָפָה וְגֵאוֹן, כְּאִתּוֹת וְעוֹפּוֹת לְכָל בָּא עוֹלָם.
עוֹבְדֵיין בְּפִתּוֹחַ דְּבִרּוֹתֵינוּ שֶׁל וְשִׁיבָל וְיָמֵי עֲבָדוֹתֵינוּ.
בְּהֵם פִּנְיָה וְעִתּוֹת יָתִיד לְבָנֵינוּ הַלְאֵפֵינוּ וְהַסְוֵי
שְׁעֵלֵנוּ סוֹבְבִים דְּבִרֵי עֲבָאָה וְצִוּוּ חַיִּים... וְאַתָּה יָצִיתָ
אֶת זַפְעֵי הַגִּי' כִּי גִי' הַיְיָתָם בְּעֲצָרֵינוּ - לְזַכֵּר עוֹלָם
יְשֻׁעֵנוּ הַדְּבָרִים בְּאֵזֵי דָוָר וְדָוָר, צוּוּ וְאַתָּה עַל
עֲצוּב חַי עִם וְעַל שְׁעוֹרֹת אֲמוֹתָיִם לְחַדֵּשׁ עִם
וְלְחַדֵּשׁ אֲדָם.

דְּבָרֵי הַסֵּבֵל לֹא תִמְעָטָה בְּרִב הַיּוֹמִים וְעִרְכּוֹ
לְחֻדוֹת וְלְחֻדָּאוֹת לֹא תִקְפָּח. מְצִרִים הֵן לֹא עֲבָרֵי-

ולא בעלה בן העולם, הלא הוא קנח ועודתהן
מצרים של ג'ש' ה'חיד והן ט' של האמה והן ז'
של כלל האנושות ה'שעבד'ת. שבט המגיש של
סדרי תיים עליון וביצותם תלוי עליהם וקופה
אותם להקים פיותם ורצחם לא להם.

ציון, הלא תשאלו ציון לטלום אסוריד

א' להם, אל דמי לך; אל תחורש ואל תשקט אל!
כי אזה אויבך יהיון; ובישואיך שטאו ראש
על עפק וערופו סוד; ויחצצו על צפוניך
אברו; לכו וזכחידם נעו; ולא זכרי שם ישראל עוד.
כי נועצו לב וחדו; עליך ברית ובריתו.

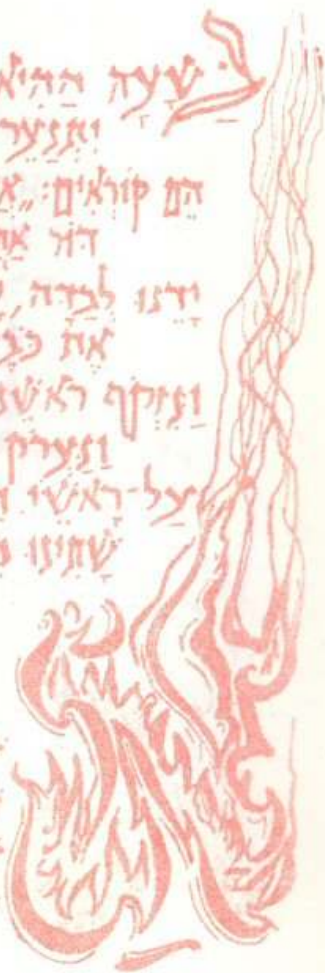
ושאלו הרים שלום לעם שלובים לרוב ציון

ל' בנין ציון לא אחשה, ולבנין ירושלים לא אשקוט;
עד יצא כענה צדקה, וישועתה כלפוד ובער
ולאו גוים צדקך, וכל צלכיים כבודך;
לא יאמר לך עוד עוובה,
ולא יצדק לא יאמר עוד שפגה.

על ידי עבדיך המצויים כתוב לאגור:
 הלך וקראת באזני ודושים לאגור: כה אמר ה'
 זכרתי לך חסד צעדיך, אהבת כלולותיך;
 לכתך אחרי בקדבר, בארץ לא זרועה
 ואגרי: זכרתי את את בריתי אותך בימי צעוריך;
 והקווצותי לך ברית עולם
 ואגרי: הבן וקיר לו אפרים, אם ילד ששועים?
 כי גדו דברי בו זכו אזכרנו עוד;
 עלכן הפו בעו לו, רחם ארחמנו, גאם-יחווה

שעה היא - פתע פתאום
 יתצער דור צמח וגבור, דור גבור בלחמה
 הם קוראים: אמתו בגוריים!
 דור אחרון לשעבוד וראשון לגאליה אמתו!
 ידנו לצדה, ידנו החזקה
 את כגד העל בעל גאון צוארנו פרקה
 וצוק ראשו שמומה ויצדו בעיניו -
 וצערק לצדבר וזאמר לציה אקטו!
 על ראשי הצורים בין פרלשי עבים
 שתעו במקורו הדרור עם כל צערו שמים -
 ובי אדון לטו 12

שרי הגפדור	שזשורף והציות להבות
שרי הלהבה	שבערה בסתרו לבבות
שרי הלבבות	שדעו לחול בגבור
שרי הגפדור	שזשורף והציות להבות



תהום האבדון

העלו לי שירת החרבן
 שחזרה כאודי לבבכם ;
 שאזה בגזים ופוצו בזעמי אלוה,
 נחזו גחליה על ראשם. ---
 הלא היא שירת הזעם,
 חוללות מוקדי להבות
 בליל העברות
 מדם עולל וישיש
 וכבוד גויזד תרשיש קדושות
 שנפלו חללות ...

צַחֲבֵר
 צַחֲבֵר עֵינֵי וְאֶמְרֵי אֱלֹהִים.
 דָּבַר עַל-לֵב יְרוּשָׁלַיִם
 וְקָרָא אֱלֹהִים, כִּי גִלְגָּל צַבָּא
 כִּי צִצָּה צִנְהָ, כִּי לָקְחָה בְיָד יְהוָה כַּפְלִיִּים בְּכַל חַטָּאוֹתָיו.

עֲוָרֵי
 עֲוָרֵי לְבָשׁוּ עֵקֶב צִיּוֹן!
 לְבָשׁוּ בְגָדֵי תְּפֹאֲרוֹתַי, יְרוּשָׁלַיִם!
 הַחֲתִיעֵרוּ בְּעֵפֶר, קוֹבֵי!

וְהַחַיִּים וְקִיּוּמָם וְהַיְעוּצָם לְמַעַן הַזֶּה,
בְּשֵׁאת צַפֵּי כָּל גְּבוּרָה וְכַמְדוּת לֵב כָּל חוֹמָה,
שְׁחֵלוּם אִינֵי חוֹלָם וְדַמְיוֹן אִינֵי הוֹמָה - שְׁאֵמֶת הַבְּחִיחָה.
שְׂרָאִיתִי בְּמֵי עֵינַי בְּנֶפֶל הַזֶּרַע בִּיזְרָעָאֵל
בִּידֵי קַבֵּץ אֲלֵצוּתִים, מִיזְרָעֵךְ וּבְמֵי בִלְ-עַל
וְהִנֵּה אֲלֵצוּתֵם אֲתֵרֻבֶם וְתִתְגַּדֵּל -
לְכַדִּימַת יִשְׂרָאֵל

עַל הַרְצָבָה עֵלֵי לֶךְ

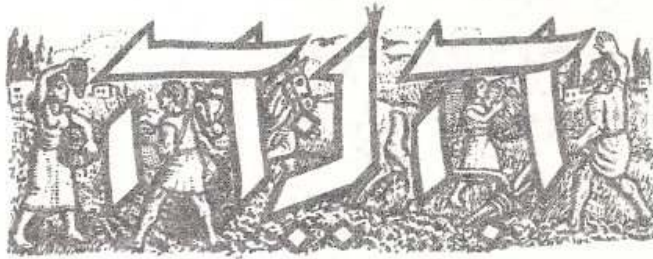
מִבְּשֵׁרֵת צִיּוֹן!

הַרְיִיעִי בְּכַח קוֹלְךָ, מִבְּשֵׁרֵת יְרוּשָׁלַיִם!
הַרְיִיעִי, אֵל הַיִּרְאִי,
אֲמַרְי לְעַרְי יְהוּדָה: הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם!

אִי סָבִיב עֵינֶיךָ, וְרָאִי: כָּלֵם תִּקְבְּצוּ בְּאֵי-לֶךְ;
בְּעֵד בְּרַחֲוֹק וְנִלְאוּ, וּבְעֵתֶיךָ עַל צִד הַתְּאֵמָה.
אֵל תִּירָא, כִּי אֲתָךְ אִנִּי; מִבְּחִיחָת אֲבִיא זֶרַעְךָ, וּבְמִעֲרֹב
אֲקַבְּצֶךָ. אֲמַר לְצַפּוֹן: תִּתֵּי, גְּלִיתִיךָ - אֵל תְּלֵאֵי; תִּבְיֵא
בְּנֵי בְּרַחֲוֹק, וּבְעוֹתֵי מִקְצֵה הָאָרֶץ.
וְעַשִּׂיתִי אוֹתָם לְגוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ.

בשוב

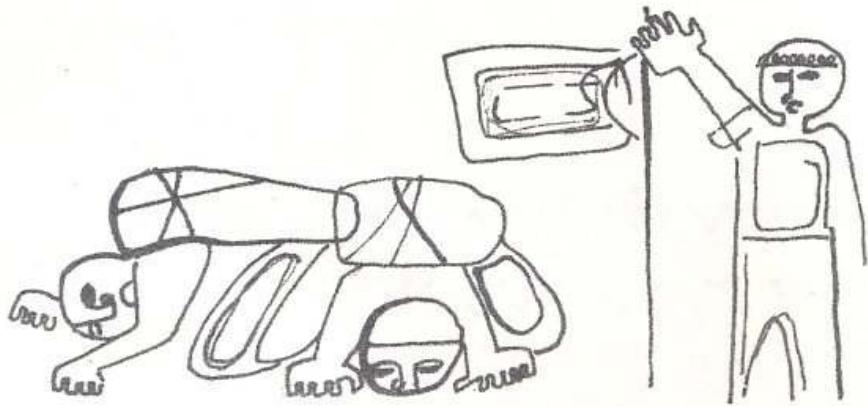
ה' את שבות ציון
היינו כחלמים:
אז ימלא שחוק פינו
ולשונו רעה
אז יאמרו בגוים
הגדיל ה' לעשות עם-אלה:
הגדיל ה' לעשות עמנו
היינו שמהים:
הדרעים בדמעה ברגה וקצרו:



ימים באים ונלגש חורש בקוצר
ודרך עלנבים במטף הזהרע
והטיפו הזהרים עסיס וכל-
האבעות דנתמוגגנה: ושבתי
את-שבות עמי ישראל ובנו
ערים נשמות וישבו ונטעו
כרמים ושתו את-יינם
ועשו גנות ואכלו את-פריהם:
ונטעתים על-אדמתם ולא
ינתשו עוד מעל אדמתם:

עֵץ הָאֵצֶר אֲדֹנָי יְהוִה:
 וּלְקַחְתִּי אֹנִי מִצְּמֵרֹת הָאָרֶץ הַרְצִיחַ וְחָתְמוּ
 מִלֹּאשׁ יִצְקוּתִי בְּדִ אֶקְטֹף
 וְשִׁתְּלֹתִי אֹנִי עַל הַר־גְּבִי וְתָלוּל.
 בְּהַר מְרוֹם יִשְׂרָאֵל אֲשִׁתְּלֵנוּ,
 וְנִשְׂאָ עֵצֶק וְעֵשָׂה פְרוֹ,
 וְהָיָה לְאֶרֶץ אֲדֹנָי;
 וְשָׁבְנוּ תַחְתָּיו כֹּל צִפּוֹר כָּל־כְּנָף,
 בְּצֵל דְּלִיזוֹתָיו תִּשְׁכְּנֶנָּה.
 וַיִּדְעוּ כָּל־עַלְמֵי הַשָּׁדָדִים
 כִּי אֲנִי יְהוִה,
 הַשְּׁפִלְתִּי עֵץ גְּבִי, הַגְּבַהְתִּי עֵץ שְׁפִל,
 הוֹבֵשְׁתִּי עֵץ לֹחַ וְהִפְרַחְתִּי עֵץ יָבֵשׁ;
 אֲנִי יְהוִה דְּבַרְתִּי וְעֵשִׂיתֶנִּי.





יֵצֵאוּ לְשִׁמּוֹת אֶת פְּנֵי הָעוֹלָם
 לְשִׁים קֵץ לְשַׁעֲבוֹת אֲדָם
 בְּאָדָם. בְּכָל מַעֲרִיכוֹת אֲדָמוֹת לְחַדְוֹת
 שֶׁם וְחַיִּי, בְּכָל שְׂדֵה קֶטֶל שֶׁל מַדְרֵכָאִים
 בְּכָל יֵצֵאוֹת מַצְרַיִם שֶׁל כָּל הָעַמִּים וְכָל
 הַחַדְוֹת, עַל גְּדוּדֵם וְעַל מִזְבֵּי. אֵין גַּם אִם
 שֶׁבַע זָפֵל, זָקוּן וְחַתְעוֹדֵד, עַד בֵּא הַיּוֹם
 וְהִיּוֹת הַגְּלוֹת לְדָגֵל הַחֲבֵרָה הַצְּשׁוֹחֲרֵת
 עַד יִקוּם הָאָדָם בְּמֵלֵא קוֹמָתוֹ וְיִתְגַּלֶּה
 לְעֵין כָּל בְּאִר הַצְּחִיִּים הַצְּפֵן בְּ
 כְּשֶׁעֵינֵם רַחֲבָה וְלִבּוֹ שׂוֹר וְיִדְוִי
 אֲמַנּוֹת וְחַיִּי חֹפֶשׁ וְצָדִק, וְכַבֹּד כָּל
 אֲדָם לֹאשׁ פֶּנֶה הוּא לְחַבֵּרָה הַצְּאֵלוֹת.

בֵּא יוֹם הַיּוֹם הַהוּא.

פסח

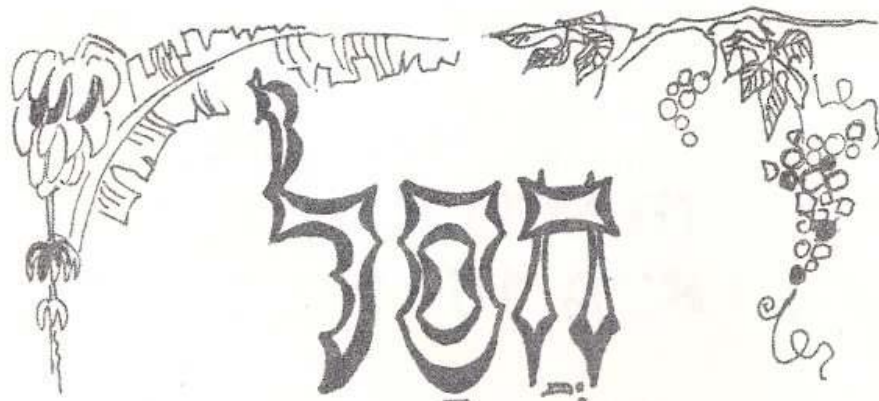
פסח - בחקול ישבע נעדרונים,
וישראל זושע תטועת עולמים.
פסח לעתיד!

פסח - טכס בצריו להחרינה,
ובני ישראל יוצאים ביד רכה.
פסח מצרים!

פסח - ישע ומעצום שלום,
בשנה תצאו ובשלום.
פסח לעתיד!

בוכן ובזמן
לקיים מצות פסח רביעי
של איבוע פוסוד
בשם כל ישראל





סדרה פסח כהלכתו.

כאשר זכינו לסדר אותו בכרת,
הזוהרת פרו העץ והזוגת השדה
והמעניקה חיה וכלכלה לכלנו,
כן זכיה לעשותו.

על חופי ירון שקטום

עולה וזחיק, טלואי ביער הזרע,
יצדו בטה החלם האחד.

היו לאלפי רבבד,

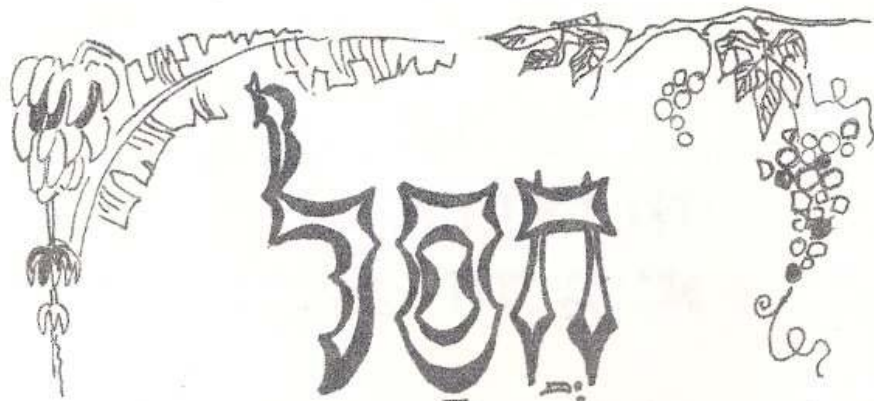
פרזו ציון וזאננו קבוצה,

עלו כשדגלו התערים

על פלגי

בין





הסדר

סדרה פסח כהלכתו.

כאשר זכינו לסדר אותו בנרות,
הזאתת פרו העץ והזבת השדה
והפעיקה חיה וכללה לכלנו,
כן זכיה לעשותו.

על חופי ירדן שקטום
עולה וזתיק, זשאי בישק הזרע,
יצדו בזה החלם האחד
היו לאלפי רבבה,
פרזו ציון וזאנצו קבוצה,
עלו כשדגלו התברים

על פלגי
בין



גְּדִיָּא •
 חַד גְּדִיָּא •
 דְּזִבְיָן אֲבָא בְּתַרֵּי זִוְיָי •
 חַד גְּדִיָּא • חַד גְּדִיָּא •



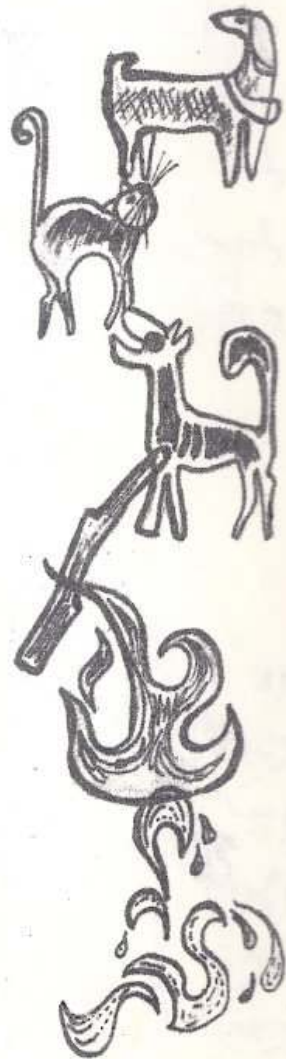
וְאַתָּא שַׁעֲרָא • וְאֶכְלָה לְגַדִּיא • דְּזִבְיָן
 אֲבָא בְּתַרֵּי זִוְיָי • חַד גְּדִיָּא חַד גְּדִיָּא •

וְאַתָּא כְּלָבָא • וְנִשְׁךְ לְשַׁעֲרָא • דְּאֶכְלָה
 לְגַדִּיא • דְּזִבְיָן אֲבָא בְּתַרֵּי זִוְיָי • חַד
 גְּדִיָּא חַד גְּדִיָּא •

וְאַתָּא חוּטְרָא • וְהִכָּה לְכָלְבָא • דְּנִשְׁךְ
 לְשַׁעֲרָא • דְּאֶכְלָה לְגַדִּיא • דְּזִבְיָן אֲבָא
 בְּתַרֵּי זִוְיָי • חַד גְּדִיָּא חַד גְּדִיָּא •

וְאַתָּא עִירָא • וְשַׂרְף לְחוּטְרָא • דְּהִכָּה
 לְכָלְבָא • דְּנִשְׁךְ לְשַׁעֲרָא • דְּאֶכְלָה לְגַדִּיא •
 דְּזִבְיָן אֲבָא בְּתַרֵּי זִוְיָי • חַד גְּדִיָּא חַד גְּדִיָּא •

וְאַתָּא מֵיא • וְכִבְּהָ לְעִירָא • דְּשַׂרְף
 לְחוּטְרָא • דְּהִכָּה לְכָלְבָא • דְּנִשְׁךְ
 לְשַׁעֲרָא • דְּאֶכְלָה לְגַדִּיא • דְּזִבְיָן אֲבָא
 בְּתַרֵּי זִוְיָי • חַד גְּדִיָּא חַד גְּדִיָּא •





ואתא תורא . ושתה למיא . דרבה
 לערא . דשרף לחוטרא . דהכה לכלבא
 דנשך לשנרא . דאכלהגדיא . דזמן
 אבא בתרי זוזי . חד גדיא חד גדיא :

ואתא השוחט . ושחט לתורא . דשתה
 למיא . דרבה לערא . דשרף לחוטרא . דהכה
 לכלבא . דנשך לשנרא . דאכלהגדיא . דזמן
 אבא בתרי זוזי . חד גדיא חד גדיא :

ואתא מלאך המות . ושחט לשוחט .
 דשחט לתורא . דשתה למיא . דרבה
 לערא . דשרף לחוטרא . דהכה לכלבא
 דנשך לשנרא . דאכלהגדיא . דזמן
 אבא בתרי זוזי . חד גדיא חד גדיא :

ואתא הקדוש ברוך הוא . ושחט
 למלאך המות . דשחט לשוחט . דשחט
 לתורא . דשתה למיא . דרבה לערא .
 דשרף לחוטרא . דהכה לכלבא .
 דנשך לשנרא . דאכלהגדיא . דזמן
 אבא בתרי זוזי . חד גדיא

חד גדיא :

